

Zapisy obowiązują od 1.11.2022.

Gwarancja dotyczy płytek zakupionych w ramach akcji promocyjnej „Pakiet Korzyści”.

KARTA GWARANCYJNA

1. Dotyczy płytek ceramicznych produkcji Ceramiki Tubądzin.
2. Płytki ceramiczne produkowane są zgodnie z Normą PN-EN 14411.
3. Okres gwarancji wynosi 6 lat od daty zakupu.

WARUNKI GWARANCJI

1. Reklamacje należy zgłaszać w punkcie zakupu płytek, lub u producenta.
2. Reklamacja będzie rozpatrzona w ramach gwarancji po przedstawieniu przez Klienta:
 - a) dowodu zakupu z datą sprzedaży (paragon, rachunek);
 - b) rachunku i dokumentów umożliwiających identyfikację producenta zastosowanych środków klejących lub zapraw, użytych do montażu.
3. Ponadto Klient jest zobowiązany umożliwić upoważnionemu pracownikowi Ceramiki Tubądzin dokonanie oględzin reklamowanego wyrobu.
4. Gwarancja obejmuje odpowiedzialność za wady fabryczne produktów. W przypadku uznania reklamacji klient ma prawo do rekompensaty lub wymiany towaru na wolny od wad, (jeżeli reklamowanego wyrobu nie ma już w asortymencie producenta, nabywca ma prawo wyboru innego z tej samej grupy cenowej).
5. Gwarancja nie może mieć zastosowania, jeżeli:
 - wady zostaną spowodowane nieprawidłowym montażem płytek i ich eksploatacją;
 - wyroby będą stosowane niezgodnie z ich przeznaczeniem;
 - uszkodzenia będą spowodowane mechanicznie;
 - płytki przechowywane w temperaturze 0°C i niższej były narażone na zmoczenie lub zawilgocenie (dotyczy płytek ściennych);

6. Uprawnienia z tytułu gwarancji wygasają w przypadku niezastosowania się do „Informacji i zaleceń Producenta”, stanowiących załącznik do niniejszej Karty Gwarancyjnej.
7. W przypadku uznania reklamacji za zasadną, ujawnione usterki zostaną usunięte w terminie 30 dni od daty jej uwzględnienia, z zastrzeżeniem, że wybór sposobu usunięcia usterki (zgodnego z art. 577 § 2 kodeksu cywilnego) należy do Producenta.
8. Płytki ceramiczne są półproduktem wykorzystywanym do wykonania okładziny ceramicznej. Wszelkie reklamacje dotyczące prawidłowości wykonania okładziny, takie jak nierówności, pęknięcia, odspojenia, itp., powinny być składane do wykonawcy okładziny jako reklamacja na wykonane prace.

INFORMACJE I ZALECENIA PRODUCENTA

I. RODZAJE PŁYTEK W OFERCIE HANDLOWEJ

Płytki ceramiczne ściennie szkliwione produkowane według najnowszej technologii monoporozu (jednokrotnego wypału), zgodnie z normą PN-EN 14411, zał. L, grupa BIII (nasiąkliwość wodna $E > 10\%$). Płytki przeznaczone są do wykładania ścian wewnątrz budynków w temperaturze powyżej $0\text{ }^{\circ}\text{C}$ (nie są mrozoodporne).

Listwy i dekory ściennie produkowane zgodnie z normą PN-EN14411, zał. L, grupa BIII (nasiąkliwość wodna $E > 10\%$) w technologii kilkukrotnego wypału. Płytki przeznaczone są do wykładania ścian wewnątrz budynków w temperaturze powyżej $0\text{ }^{\circ}\text{C}$.

Dla płytek, listew i dekorów ściennych dopuszczalne są wypukłości powierzchni licowej do $0,5\%$ w odniesieniu do długości przekątnej obliczonej z wymiarów roboczych (krzywizna środka), oraz do $0,5\%$ w odniesieniu do odpowiedniego wymiaru roboczego (krzywizna boków).

Wymiar roboczy płytek i dekoracji jest równy wymiarowi nominalnemu i zgodnie z normą PN-EN 14411 odchylenie od wymiarów nie może przekroczyć $\pm 0,5\%$ długości boku.

Dekoracje płytek ściennych (listwy, dekory) mogą różnić się odcieniem i wymiarem od płytek bazowych.

Motywy zdobnicze na listwach i dekorach mogą być podatne na ścieranie np. fugami, dlatego zalecane jest przed montażem i fugowaniem zabezpieczyć dekoracje taśmą. Do czyszczenia nie używać środków myjących o właściwościach ściernych.

Gres porcelanato szkliwiony mrozoodporny produkowany według najnowszej technologii jednokrotnego wypału, zgodnie z normą PN-EN 14411, załącznik G, grupa BIa (nasiąkliwość $E \leq 0,5\%$). Płytki przeznaczone są do stosowania wewnątrz i na zewnątrz pomieszczeń budynków mieszkalnych i użyteczności publicznej, w tym obiektów służby zdrowia i zakładów przemysłowych. Charakteryzują się małą nasiąkliwością wodną, dużą wytrzymałością na zginanie oraz odpornością na ścieranie, zgodną z deklarowaną klasą ścieralności. Są łatwe w utrzymaniu czystości, odporne na działanie środków chemicznych. Nie można ich stosować tam, gdzie chodzi się w obuwiu o nietypowych podeszwach (z metalowymi wykończeniami lub podkutych).

Płytki gresowe polerowane cechują się zwiększonym stopniem mikroporowatości, co skutkuje zwiększeniem podatności na zarysowania powierzchni i zabrudzenia w porównaniu z powierzchniami matowymi. W przypadku zastosowania gresów polerowanych zaleca się używanie specjalnie do tego przeznaczonych detergentów renomowanych producentów chemii budowlanej posiadających atestowane produkty, stosowanych zgodnie z zaleceniami podanymi na opakowaniu.

Każdorazowo po przeprowadzeniu tego typu konserwacji podłoga powinna zostać starannie osuszona. W sytuacji rozlania na powierzchni płytek jakichkolwiek substancji palących, ze względu na typową dla wszystkich płytek polerowanych mikroporowatość powierzchni należy niezwłocznie zmyć powstałe zabrudzenie, aby uniknąć odbarwień powierzchni.

Na gresach polerowanych nie należy pisać i rysować markerami, pisakami, ołówkami, atramentami lub innymi silnie penetrującymi barwnikami.

Klasyfikacja płytek szklonych według ich odporności na ścieranie

Przy wyborze płytek podłogowych należy brać pod uwagę rodzaj butów, typ ruchu oraz metody czyszczenia i właściwej ochrony przed cząstkami ścierającymi.

W wejściach do budynków należy stosować wycieraczki chroniące okładziny przed materiałem ścierającym.

Płytki powinny posiadać klasę ścieralności odpowiednią do oddziaływań mechanicznych, którym poddane będą w danym pomieszczeniu.

Na każdym kartonie płytek podłogowych znajduje się deklarowana klasa odporności na ścieranie (PEI) oznaczona cyframi arabskimi.

Poniżej podajemy ogólną charakterystykę i zastosowanie wybranych klas:

Klasa 2 — do stosowania na powierzchniach nienarażonych na działanie materiałów ścierających. Należy używać obuwia o miękkiej podeszwie lub chodzić po nich boso. Można je stosować w łazienkach, sypialniach, pokojach dziennych, gdzie występuje niewielkie natężenie ruchu.

Klasa 3 — do stosowania na powierzchniach narażonych na przypadkowe niewielkie zanieczyszczenia cząstkami ścierającymi. Można używać obuwia z podeszwami normalnymi. Zaleca się stosować w pomieszczeniach o umiarkowanym natężeniu ruchu, na przykład kuchnie, hole, korytarze, tarasy w budynkach mieszkalnych. Nie chodzić w obuwiu nietypowym, takim jak obuwie podkute.

Klasa 4 — do stosowania na powierzchniach, po których odbywa się ruch normalny z materiałami ścierającymi. Można je stosować w pomieszczeniach handlowych, hotelach, salonach sprzedaży itp.

Klasa 5 — do stosowania na powierzchniach narażonych na wzmożony ruch ciągły, gdzie wnoszone są cząstki materiału ścierającego. Odpowiada warunkom bardziej surowym dla zastosowania płytek szklonych, na przykład do pokrycia powierzchni podłóg narażonych na wzmożony, ciągły ruch pieszych, gdzie wnoszone są cząstki materiału ścierającego. Odpowiadają warunkom bardziej wymagającym, np. w domach handlowych, sklepach, holach hotelowych itp.

Płytki o wykończeniu polerowanym nie mają deklarowanej klasy ścieralności. Wybierając takie płytki należy ocenić, na jakie natężenie ruchu będzie narażona okładzina w konkretnym pomieszczeniu w danym obiekcie (liczba mieszkańców, wejście z dworu lub klatki schodowej itp.).

Ze względu na wyblyszony charakter powierzchni polerowanych, płytki należy chronić przed działaniem czynników rysujących, np. piasku, metalowych nóżek mebli, obuwia z metalowymi wykończeniami i materiałów o wyższej twardości.

W ekstremalnych przypadkach przy bardzo dużym natężeniu ruchu z dużą ilością wnoszonych materiałów ściernych należy wziąć pod uwagę zastosowanie płytek i płyt nieszkliwionych grupy I.

Odcienie płytek ceramicznych

W obrębie różnych partii produkcyjnych, zarówno w przypadku płytek ściennych, jak i podłogowych, mogą wystąpić różnice w intensywności barwy poszczególnych nadruków, wzorów na płytkach, powodujące zmianę kolorystyki całego wzoru w stosunku do przyjętego wzorca. Odcienie płytek opisywane są na kartonach literami np. „A”, „B” itd. Odcienie najbardziej zbliżone do kolorów wzorcowych nie są opisywane na kartonach.

II. UKŁADANIE I SPOINOWANIE PŁYTEK

Układanie płytek najlepiej powierzyć specjalizującym się w tym firmom.

Transport i przechowywanie

1. Płytki należy przewozić środkami transportu, ustawiając jednostki ładunkowe ściśle obok siebie w jednej warstwie lub na paletach zawsze w pozycji pionowej, wolne przestrzenie należy zabezpieczyć, ewentualnie spiąć pasami, uniemożliwiając przesuwanie się ładunku podczas transportu.
2. Płytki należy przechowywać w miejscach chroniąc je przed zawilgoceniem i zmoczeniem. Wady powstałe wskutek niewłaściwego przechowywania nie mogą być podstawą reklamacji.

Przed układaniem

Przed zamontowaniem płytek należy sprawdzić całą partię zwracając szczególną uwagę na jakość lica, odcień i wymiar. Sprawdzenia należy dokonać przez porównanie płytek z różnych kartonów. Przed położeniem należy również sprawdzić zakupione opakowania pod względem zgodności kalibru, odcienia oraz dat produkcyjnych. Po ułożeniu płytek reklamacje odnoszące się do tych pozycji nie będą uwzględniane. **Płytki należy stosować zgodnie z ich przeznaczeniem.**

Fugowanie

1. Do spoinowania należy przystąpić po upływie czasu określonego w instrukcji materiału użytego do mocowania płytek.
2. Przed fugowaniem należy sprawdzić, czy pigment zawarty w fudze nie brudzi trwale powierzchni płytek.
3. Fugę należy nakładać gumową packą wciskając zaprawę w przestrzenie między płytkami (najpierw prostopadle do krawędzi, następnie ukośnie).
4. Po przeschnięciu płytki czyścić często płukaną i odsączaną gąbką. Należy pamiętać, żeby jednorazowo zafugować powierzchnię nie większą niż tą, którą jesteśmy w stanie oczyścić.
5. Przy wysokiej temperaturze i niskiej wilgotności zaleca się lekkie zwilżanie gładką gąbką fug co zapobiegnie zbyt szybkiemu ich wysychaniu.
6. Wyschnięty nalot usunąć miękką suchą szmatką.
7. W każdym przypadku należy stosować się ściśle do zaleceń producentów fug.
8. Płytki posiadają zróżnicowaną powierzchnię szkliwa, mającą duży wpływ na łatwość wymywania fugi podczas spoinowania okładziny. Wykonawca jest zobowiązany do przeprowadzenia testu fugi, aby wykluczyć możliwość przebarwiania i rysowania powierzchni płytek, a także dobrać odpowiednią technologię i maksymalną powierzchnię do jednokrotnego fugowania. W przypadku konieczności elementy wrażliwe (szczególnie mozaik) należy zabezpieczyć przed fugowaniem.

Zaleca się stosować kleje, zaprawy i fugi, posiadające Świadectwa Instytutu Techniki Budowlanej, atesty i gwarancje wystawione przez producentów. Przy układaniu płytek należy stosować się do zaleceń zawartych w poradnikach z dziedziny budownictwa i literatury fachowej oraz stosować się do wytycznych Instytutu Techniki Budowlanej zawartych w wydanych przez niego Warunkach technicznych wykonania i odbioru robót budowlanych.

Dobre rady

1. Prawidłowo przygotowane podłoże uchroni płytki przed uszkodzeniami.
2. Chłonne podłoża gruntuwać emulsją gruntującą.
3. Nie należy wyrównywać ścian klejem.
4. Do nakładania kleju na ścianę stosować pacę zębatą o odpowiednim rozmiarze.
5. Po nałożeniu kleju na ścianę należy pilnować jego właściwości klejących.
6. Nie należy mieszać zapraw z innymi materiałami.
7. Maksymalna grubość kleju nie może przekroczyć 5mm, chyba że producent na to pozwala.
8. Fugowanie rozpocząć po dwóch dniach od położenia płytek.

Przygotowanie podłoża

1. Podłoże musi być równe, nośne i zwarte, jeżeli przy ostukiwaniu zostaną stwierdzone odspojenia - „głuche odgłosy”, należy je skuć i wykonać od nowa. Podłoże powinno być oczyszczone z wszystkich zabrudzeń, pozostałości farb, kurzu, substancji tłustych.
2. W przypadku powierzchni pokrytych np. tapetą, powłoką z farb olejnych i emulsyjnych należy je usunąć mechanicznie, a wszelkie nierówności należy wyrównać zaprawami wyrównującymi. Na większych powierzchniach wykonać pionowe i poziome nacięcia w celu zmniejszenia powstających podczas wiązania naprężeń.
3. Podłoże należy gruntować emulsjami gruntującymi. Wymagają tego zwłaszcza podłoża: gipsowe, gazobetonowe, bloczki typu „suporex”.
4. Jastrzychy przed położeniem płytek zagruntować i wyrównać na przykład zaprawami samopoziomującymi.
5. **Źle przygotowane podłoże jest najczęstszą przyczyną odspojień, uszkodzeń i pęknięć włoskowatych szkliwa.**

Układanie płytek

1. Płytki należy ocenić pod kątem ilości pobiałki na spodniej stronie i w razie potrzeby przygotować płytkę do montażu poprzez usunięcie jej nadmiaru.
2. Dobór technologii montażu w postaci chemii budowlanej jest integralną częścią usługi glazurniczej, całkowicie spoczywającą na wykonawcy. Dobór chemii powinien odbywać się po oględzinach miejsca wykonania prac w oparciu o doświadczenie wykonawcy w połączeniu z doradztwem ze strony producenta chemii budowlanej.
3. Montaż płytek wyciętych w kształty wiąże się z ryzykiem pęknięcia spowodowanym efektem karbu, a także pracą podłoża oraz budynku. Wycięcia z kątem wewnętrznym powinny być konsultowane pomiędzy wykonawcą i inwestorem w zakresie ryzyka pęknięcia w miejscu, w którym będą zamontowane. Aby zminimalizować ryzyko, można zaokrąglić wycięcie otwornicą z możliwie jak największym promieniem, sprawdzić czy nie ma pęknięć lub nierówności podłoża, użyć klejów wysoko odkształcalnych oraz mat kompensacyjnych. Należy pamiętać, że jedyną w pełni bezpieczną metodą jest nacinanie płytek do kształtu prostokąta.
4. Zaprawę należy przygotować ściśle według zaleceń producenta, używając do tego wolnoobrotowej wiertarki z mieszadłem i wykorzystać przed upływem określonego czasu zużycia. Zaprawę nakładać na ścianę przy pomocy pacy zębatej o wielkości zębów dostosowanej do wielkości płytek, w możliwie jednym kierunku.
5. Zaprawę jednorazowo rozprowadzać na powierzchni nie większej niż 1m². Płytki można układać póki zaprawa lepi się do rąk, nadmiar zaprawy należy wyrzucić (nie mieszać z rozrobioną w wiadrze). Grubość kleju o ile jego producent nie zaleci inaczej nie może przekroczyć 5mm.
6. W zależności od rodzaju i formatu płytek zaleca się stosowanie krzyżyków dystansowych lub systemów płaszczyznowania. Brak użycia ww. krzyżyków lub systemów przy większych formatach płytek skutkuje pojawieniem się nierówności okładziny podczas wiązania kleju.
7. W przypadku płytek podłogowych można płytkę dobijać młotkiem gumowym. Położenie płytki można korygować bezpośrednio po jej położeniu.

8. Przy krawędziach, w rogach, stykach z podłogą wykonać dylatację lub zastosować sznury dylatacyjne.
9. Należy unikać wypełnienia spoin zaprawą klejową. Zanim klej stwardnieje spomiędzy płytek należy usunąć nadmiar zaprawy i krzyżyki dystansowe.
10. Na tarasach, balkonach, schodach oraz tam gdzie płytki narażone są na wilgoć i mróz należy stosować systemy dylatacji i odprowadzenia wody, nie dopuszczając do gromadzenia się wilgoci.
11. Przed położeniem płytek na ogrzewanym podłożu zaleca się uruchomić ogrzewanie podłogowe i stopniowo zwiększać jego temperaturę aż do maksymalnej, po czym wyłączyć ogrzewanie na 24h przed rozpoczęciem prac. Ponowne włączenie ogrzewania może nastąpić najwcześniej po 28 dniach po położeniu okładziny. W przypadku podłóg ogrzewanych należy przeprowadzić proces wygrzewania podłoża, zgodny z wytycznymi producenta jastrychu. Proces taki polega na kilkukrotnym doprowadzeniu do maksymalnych temperatur w okresie 28 dni. Proces wygrzewania potwierdza się spisaniem odpowiedniego protokołu, bez którego nie należy rozpoczynać prac glazurniczych.
12. W każdym przypadku należy stosować się ściśle do zaleceń producenta środków klejących. Przy wykonaniu danej powierzchni stosować wyroby tego samego producenta.